

Arrest

nr. 154 156 van 8 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2015 bij faxpost ontvangen om 12u05 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage *26quater*), aan de verzoeker ter kennis gebracht op 29 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2015 om 17u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. FORGET, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2013 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 19 december 2013 verklaart de verzoeker afstand te doen van zijn asielaanvraag.

Nog op 19 december 2013 wordt aan de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (30 dagen) betekend, dit onder de vorm van een bijlage 13.

Op 15 juni 2015 komt de verzoeker België terug binnen, hij is in het bezit van een geldig nationaal paspoort met een geldig Schengenvisum afgeleverd door de Spaanse autoriteiten.

Op 18 juni 2015 dient de verzoeker opnieuw een asielaanvraag in.

De Belgische autoriteiten richten op 11 augustus 2015 een verzoek tot overname aan de Spaanse autoriteiten, dit in toepassing van artikel 12.2. van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening). Op 28 augustus 2015 stemmen de Spaanse autoriteiten uitdrukkelijk in met de overname van de verzoeker in toepassing van artikel 12.2. van de Dublin III-verordening.

1.4. De gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) neemt op 14 januari 2015 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). De verzoeker werd van deze beslissing in kennis gesteld op 29 september 2015.

Het betreft de thans bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

*naam : D(...)
voornaam : J(...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12.2 van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij eerder op 04.11.2013 asiel vroeg in België. Op basis van artikel 9.2 van verordening 343/2003 werd op 26.11.2013 een overnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten. Op 20.01.2014 ontvingen we een akkoord van de bevoegde Spaanse autoriteiten. Op 19.12.2013 deed betrokkene afstand van zijn asielaanvraag en werd er hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 21.01.2015 werden de Spaanse autoriteiten op de hoogte gebracht van zijn verdwijning. Tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde de betrokkene dat hij sinds 1999 in Marokko zou wonen, waar hij gehuwd zou zijn met een Marokkaanse staatsburger.

Betrokkene, een staatsburger van Syrië, vroeg op 18.06.2015 voor de tweede maal asiel in België. Hij legde zijn internationaal paspoort voor met een visum voor Spanje.

De betrokkene werd door onze diensten gehoord op 08.07.2015 en verklaarde dat hij in december 2013, na de afstand van zijn eerste asielaanvraag, naar Marokko terugkeerde omdat zijn dochtertje ernstig ziek was. Betrokkene zou na zijn terugkeer naar Marokko tot 15.06.2015 in Marokko hebben verbleven. Op 15.06.2015 zou hij Marokko verlaten hebben en op legale wijze (met eigen paspoort met Spaans

visum stickernummer 009222094) met het vliegtuig (Ryanair) naar België gereisd zijn, waar hij dezelfde dag zou zijn aangekomen.

Op 11.08.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Spaanse instanties, die op 28.08.2015 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 12.2 van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. Betrokkene verklaarde dat hij België gekozen had om asiel te vragen omwille van het soepele asielbeleid in België en België een land is dat de mensenrechten respecteert. De betrokkene uitte verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties door te stellen dat hij niemand heeft in Spanje, zijn gezin in Marokko woont en Spanje in een crisis verkeert.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Elke Lidstaat is wel gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het louter aanhalen van economische motieven en het feit dat hij daar niemand heeft kunnen niet beschouwd worden als een schending van artikel 3 van het EVRM.

We benadrukken dat de Spaanse instanties instemden met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag op grond van artikel 12.2 van Verordening 604/2013. Dit impliceert dat de betrokkene in een andere hoedanigheid nl. die van asielzoeker naar Spanje zal terugkeren. De instemming van Spanje betekent dat de betrokkene na overdracht in Spanje een asielaanvraag kan indienen. De Spaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Hij zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker zijn toegelaten te verblijven in Spanje tijdens de duur van de behandeling van zijn asielaanvraag en de door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen verkrijgen.

Hieromtrent verwijzen we naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation – Spain", 20.06.2012, waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg : "Once the asylum application has been accepted for consideration in Spain, the asylum applicant is documented as such and receives a residence permit for a period of at least 6 months (regular procedure). Free legal aid is available to asylum seekers during all possible stages of the asylum procedure, including a final appeal to the Supreme Court. Asylum seekers have access to health care through the "tarjeta individual sanitaria". Asylum seekers receive a work permit after six months", pagina 29, alinea 1).

Het rapport stelt tevens dat personen, die onder de bepalingen van de Dublin verordening aan Spanje worden overgedragen worden bijgestaan (pagina 38, "people who have returned to Spain under the Dublin Convention have social assistance at the border post by Red Cross").

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de

Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verder zijn we van oordeel dat uit een analyse van recente rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat zijn tante en grootvader legaal in België zouden wonen. Betreffende het verblijf in België van de tante en de grootvader van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende tante en grootvader van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

De betrokkene verklaarde dat zijn tante en grootvader legaal in België zouden wonen. Betreffende het verblijf in België van de tante en de grootvader van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende tante en grootvader van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en Spanje België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene in goede gezondheid te verkeren. De betrokkene bracht ook na het verhoor tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM.

De Spaanse autoriteiten zullen bovendien minstens drie dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12.2 van Verordening 604/2013.

de betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse autoriteiten (4).”

Op 29 september 2015 wordt de verzoeker overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel.

Op 7 oktober 2015, om 14u30, wordt de verzoeker effectief overgebracht naar Madrid, Spanje.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

In casu blijkt uit de navolgende bespreking dat aan de voorwaarden waaronder bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden bevolen, niet is voldaan.

2.2. Voor zover de verzoeker vraagt om de ingestelde vordering te behandelen in de Franse taal dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging c.q. schorsing gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging c.q. schorsing gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250*). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Over de ontvankelijkheid *ratione temporis*

3.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

3.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

De verzoeker geeft aan dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ingediend binnen de termijn van tien dagen voorzien in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet.

Met een mailbericht van 7 oktober 2015 om 13u36 maakt de verweerder aan de griffie van de Raad de volgende mededeling over:

“Mevrouw de hoofdgriffier,

Hierbij wens ik u te informeren dat aan verzoekende partij op datum van 19.12.2013 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De bestreden beslissing (bijlage 26quater, betekend op 29.09.2015) betreft dus een tweede (of meer) verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

In toepassing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid juncto artikel 39/57, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen beschikt de verzoekende partij in een dergelijk geval over een termijn van 5 dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. De vervaldag is in de termijn inbegrepen. Is die vervaldag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag (art. 39/57, § 2, 2e lid).

Ik stel vast dat het beroep niet binnen die termijn werd ingediend: de bestreden beslissing werd namelijk betekend op 29.09.2015, doch de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd, volgens de door u verschaft inlichtingen, ingediend op 07.10.2015.

Vandaar zal verzoekende partij, op grond van artikel 39/83 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat luidt als volgt:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, §1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen.”

op 07.10.2015 om 14u30 worden verwijderd naar Madrid.”

Per mailbericht van 7 oktober 2015 om 14u04 wordt een “*verslag vertrek*” overgemaakt waaruit blijkt dat de verzoeker met de vlucht SN3727 is vertrokken naar Madrid, Spanje.

Het standpunt van de verweerder dat de onderhavige vordering niet tijdig is ingesteld, kan echter om de volgende redenen niet worden bijgetreden.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering. De bestreden akte omvat immers een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging, gelet op de vasthouding in het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel, vanaf de kennisgeving ervan imminent is.

Het betreft bovendien een eerste verwijderingsmaatregel. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat het door de verweerder vernoemde bevel om het grondgebied te verlaten van 19 december 2013 door de verzoeker werd uitgevoerd op 21 december 2013. De Raad verwijst hiertoe naar het afschrift van verzoekers nationaal paspoort, afgeleverd op 17 mei 2010 en geldig tot 21 februari 2014, waarop een uitreisstempel d.d. 21 december 2013 van de luchthaven te Gosselies (België) alsook een inreisstempel d.d. 21 december 2013 van de internationale luchthaven Ibn Batouta te Tanger (Marokko) is aangebracht. Tevens wordt in het overnameverzoek d.d. 11 augustus 2015 aan de Spaanse autoriteiten uitdrukkelijk gemeld dat de verzoeker op 21 december 2013 terug keerde naar Marokko omdat zijn dochter ziek was (*“on 21/12/2013 he returned to Morocco because his daughter was ill”*) en legde de verzoeker in zijn Dublingehoor van 8 juli 2015 naar aanleiding van een aantal bijkomende vragen omtrent zijn verblijfplaats na 19 december 2013 hieromtrent nadere verklaringen af.

Zodoende blijkt dat de verzoeker het grondgebied van de Schengenstaten heeft verlaten binnen de hem op 19 december 2013 daartoe toegekende termijn van dertig dagen. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 december 2013 heeft dan ook zijn volledige uitvoering gehad en is dus niet meer in het rechtsverkeer aanwezig. De verzoeker is vervolgens op 15 juni 2015 het Schengengrondgebied terug binnen gekomen via de Belgische grensovergang. In deze omstandigheden kan niet worden vastgesteld dat de thans bestreden akte een tweede verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Waar de verzoeker op 15 juni 2015 België terug binnen kwam vanuit Marokko en hem op 29 september 2015 de thans bestreden verwijderingsmaatregel werd betekend, gaat het derhalve om een eerste verwijderingsmaatregel zodat *in casu* overeenkomstig artikel 39/82, §4, tweede lid *juncto* artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet een beroepstermijn van tien dagen van toepassing is.

De bestreden beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 29 september 2007. De vordering is ingesteld op 7 oktober 2015 en is tijdig.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1 De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 4.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

4.2.2 De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Omrent het uiterst dringend karakter van de vordering stelt de verzoeker het volgende:

“Pour que Votre Conseil puisse considérer qu'il y a extrême urgence, deux conditions doivent être réunies : d'une part, le requérant doit avoir agi avec diligence, d'autre part, le péril causé par l'exécution immédiate de la décision attaquée doit être imminent. En outre, l'examen de ces conditions doit se faire en fonction de l'ensemble des éléments de la cause.

Concernant l'appréciation de l'extrême urgence, Votre Conseil a dit pour droit que : « aux termes de l'article 39/82, §4, de la loi du 15 décembre 1980, le recours à la procédure de suspension d'extrême urgence est notamment ouvert à l'étranger qui fait l'objet « d'une mesure d'éloignement ou de refoulement dont l'exécution est imminente », Le constat de l'imminence du péril ne peut toutefois avoir pour effet d'exempter l'étranger qui sollicite le bénéfice de l'extrême urgence de l'obligation de faire preuve dans son comportement du même souci d'urgence. (...) »

En l'espèce, la demande de suspension en extrême urgence a été introduite par la partie requérante le 30 décembre 2009, alors que la décision qui en est l'objet lui a été notifiée le 30 décembre 2009 et que le requérant est actuellement privé de sa liberté en vue de son éloignement effectif. Il convient dès lors de constater qu'il y a imminence du péril et que la partie requérante a fait montre de la diligence requise pour mouvoir une procédure de suspension d'extrême urgence. »

En l'espèce, le requérant s'est vu notifier la décision attaquée le 29 septembre 2015. La présente est introduite le 7 octobre 2015, de sorte qu'il convient de constater que le requérant a agi avec toute la diligence requise.

Concernant l'imminence du péril, il nous faut rappeler que le requérant est détenue et risque à tout moment d'être éloignée manu militari vers l'Espagne. En outre, un vol a été prévu pour le requérant à destination de Madrid le 7 octobre 2015 à 14h30 (Pièce 3).

Par ailleurs, il y a lieu également de constater l'imminence du péril parce qu'il est indéniable que la procédure ordinaire serait impuissante à résoudre le différend en temps voulu. À cet égard, il y a lieu de relever que la compétence du Conseil d'État pour intervenir en extrême urgence est reconnue lorsque « le le péril que risque de causer l'exécution immédiate de l'acte attaquée soit imminent, ou en tout cas, que sa réalisation soit probable avant quarante-cinq jours »

Le Conseil du Contentieux des Étrangers est la juridiction naturelle des questions relatives à l'application de la loi du 15 décembre 1980. La procédure de suspension ordinaire n'est pas en mesure de prévenir le préjudice grave qu'entraînerait l'exécution de la décision querellée. Les conséquences de l'acte attaqué (détention - éloignement) sont par ailleurs irréversibles.

Finalement, le requérant sollicite que Votre Conseil examine la question de la recevabilité du présent recours en tenant compte du prescrit de l'article 13 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

Cette disposition internationale directement applicable donne, à « toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, [le] droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles. »

La Cour Européenne des Droits de l'Homme, dans son arrêt Conka c. Belgique, a rappelé que « l'effectivité des recours exigés par l'article 13 suppose qu'ils puissent empêcher l'exécution des mesures contraires à la Convention et dont les conséquences sont potentiellement irréversibles ». La Cour a également fermement rappelé ce principe à l'égard de la Belgique, dans l'arrêt M.S.S. contre la Belgique et la Grèce."

De verzoeker betoogt aldus dat hij blijk heeft gegeven van de nodige diligentie en dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, voorzien op 7 oktober 2015, dermate imminent is dat een gewone vordering tot schorsing te laat zal komen om het nadeel te weren. De verzoeker wijst er tevens op dat de gevolgen van de tenuitvoerlegging, de vasthouding en de daadwerkelijk verwijdering van het grondgebied, irreversibel zijn.

Evenwel blijkt uit de thans voorliggende gegevens dat de bestreden beslissing werd ten uitvoer gelegd drie uur voor de terechtzitting (de terechtzitting werd vastgesteld vijf uur en een half na het instellen van de vordering).

Nu de verzoeker inmiddels reeds werd overgebracht naar Spanje, is het niet langer nuttig om de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te doen.

De toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan immers enkel worden aanvaard indien de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen (RvS 2 juni 2014, nr. 227.606).

Uit het voorliggende verzoekschrift blijkt dat de verzoeker met de ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid beoogt een nakende Dublinoverdracht naar Spanje te voorkomen. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoeker dat deze laatste inmiddels is vertrokken naar Spanje. Deze feitelijke omstandigheden in acht genomen, kan een eventuele schorsing van de

bestreden beslissing de verzoeker op dit punt geen voordeel meer bieden, namelijk hem behoeden voor een “nakende” repatriëring. De mogelijke dringende noodzakelijkheid in dat verband is dan ook niet langer aanwezig (cf. RvS 2 juni 2014, nr. 227.606).

Nu de bestreden rechtshandeling inmiddels door de verweerder ten uitvoer is gelegd, is de onderhavige vordering overigens doelloos geworden. De Raad kan de reeds uitgevoerde bestreden beslissing immers niet langer in haar tenuitvoerlegging schorsen.

De door de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting geuite kritiek dat de verzoeker in strijd met artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden werd verwijderd alvorens de terechtzitting kon plaats grijpen, doet hieraan geen afbreuk. Zelfs indien de Raad de grieven van de verzoeker bij hoogdringendheid zou onderzoeken, kan dit immers niet wegnemen dat de verwijderingsmaatregel inmiddels is uitgevoerd. De Raad is *in casu* door het voortvarende handelen van de verweerder, in weerwil van het bepaalde in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet, in de onmogelijkheid gesteld om op een nuttig tijdstip tussen te komen en het gevraagde rechtsherstel te bieden.

Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de voorwaarde van het uiterst dringend karakter voorzien in artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet is vervuld.

Deze vaststelling leidt tot de verwerping van de onderhavige vordering.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE